aan de gemakkelijke wijze waarop je mij veroordeelde, zal mij lang bijblijven."

„In mijn hart kan ik je nimmer gewantrouwd hebben; het was een afschuwelijk misverstand," zei hij, haar weerstrevende hand in de zijne nemende. „Mijn lieveling, wat kan ik zeggen, wat kan ik doen om je dit te doen gelooven?"

„Niets!" antwoordde zij, haar hand terugtrekkende. „Ik heb reeds aan mama geschreven dat ik eenigen tijd bij haar kom logeeren. Ik geloof dat dit het beste is."

„Als dat jouw meening is, heb ik niets meer te zeggen," zei hij diep beleedigd.

„Ik zie duidelijk dat je er naar haakt om van me weg te gaan. Misschien sprak je daarstraks de waarheid, toen je zei, dat je mij haatte."

„Ik geloof niet dat ik iemand haat," hernam Tilly apathisch. „Ik kan alleen niet gauw vergeten; en het zien van jou herinnert mij voortdurend aan de ellende van de laatste dagen."'

Muller probeerde nog zijn vrouw op haar besluit te doen terugkomen, toen hij evenwel zag dat dit vergeefs was, gaf hij toe. Dienzelfden dag vertrok ze nog en toen hij afscheid van haar nam aan den trein vroeg hij ernstig: „Beloof je me te schrijven?" Hij voelde haar koude gehandschoende vingers de zijne even drukken en zag haar oogen vol tranen.

IV.

Nadat verscheidene weken tot maanden waren aangegroeid, begon Tilly eindelijk uit haar apathische stemming te ontwaken en weer teekenen van belangstelling te toonen.

Haar moeder, wereldwijze vrouw als zij was, had haar dochter niet in 't minst lastig gevallen met ijdele vragen.

„Mama," zei Tilly heel onverwachts op een morgen, „ik ga naar huis." Zij lachte een beetje verlegen en haar bleeke wangen kleurden weer eens sedert langen tijd.

„Wanneer? vandaag of de volgende week?" De oude mevrouw toonde door woord noch blik eenige verbazing. „Of meen je misschien onmiddellijk? Aan je oogen zou ik het zeggen! Dan moet Suze maar dadelijk je koffers pakken."

„U weet," zei Tilly, de ringen aan haar hand zenuwachtig ronddraaiende, „'t is ..... 't is vandaag Ferdinands verjaardag en nu wilde ik hem verrassen."

„Zooals je wilt, lieve," antwoordde mama. „Menige man zou dat soort verrassing heel prettig vinden," ging ze lachend voort, „maar misschien is Ferdinand van andere stof gemaakt. Misschien zou het niet kwaad zijn als je eerst naar de sociëteit ging, niet onmogelijk zou het zijn als hij daar zijn verjaringsfuif gaf. Hoewel, je kunt ook eerst naar huis gaan, als je wilt!"

Tilly keerde zich haastig om, tranen van teleurstelling welden in haar oogen op. Zij had zich dagenlang haar man voorgesteld, terneergeslagen en eenzaam zijn ontbijt, lunch en diner gebruikende en dan had zij zijn verdriet vergeleken bij het hare dat haar nu zoo groot niet meer scheen. En langzamerhand was de verbittering tegen haar man veranderd in medelijden met hem en zij begon zichzelve harteloos te vinden, omdat ze hem verlaten had.

„Ik zal in allen geval gaan, mama!" zei ze. En ze ging.

Terwijl ze in een huurrijtuig van het station naar huis rijdt en haar woning nadert, durft ze haar oogen bijna niet op te slaan. Als mama eens gelijk had, peinst zij. Daar staat het rijtuig stil. Neen, hij is thuis, gelukkig. Ze belt aan, de geheele benedenverdieping is verlicht en er klinken tal van stemmen uit het salon haar tegen.

Een oogenblik aarzelt ze, dan gaat de deur open en kalm treedt ze de vestibule in.

„Zeg mijnheer niet dat ik hier ben!" — „Best, mevrouw!"

Ten slotte heeft haar moeder toch gelijk.

„Wat een idioot was ik, om te meenen dat mijn afwezigheid eenig verschil zou maken," denkt Tilly. Haar man amuseert zich blijkbaar heel goed zonder haar. Waarom zou ze ook mogen verwachten, dat zij er beter aan toe was dan andere jonge getrouwde vrouwen. Slechts zes maanden getrouwd en nu al in oneenigheid gescheiden, en als ze eindelijk naar huis — haar huis — terugkeert, vindt ze het geheel verlicht en vol vroolijkheid.

Ze heeft intusschen haar kamer bereikt en grijpt de kruk van de kamerdeur. — „Wie daar!" roept een gedempte stem.

Ze schrikt; wie durft er in haar kamer komen? Zacht opent ze de deur. Daar, aan het andere eind voor haar schrijfbureau zit haar man. Hij blijft onbeweeglijk zitten. Hij is dus niet bij de pretmakers beneden; hij zit hier alleen!

Zachtjes nadert ze hem en hem de hand op den schouder leggende, zegt ze eenvoudig:

„Ik ben teruggekomen!"

Met een ruk keert Ferdinand zich om. Het volgende oogenblik heeft hij de armen om haar heengeslagen en ligt ze weenend aan zijn borst.

Eindelijk licht ze het hoofd op en vraagt: „Ben je blij?"

„Dat kun je niet raden," antwoordt hij ernstig. „Tilly, waarom ben je vanavond teruggekomen?"

„Uit dol verlangen om je te zien, denk ik en, omdat het je verjaardag is." Dan hem verwijtend aanziende: „ik dacht niet dat je een partij zoudt geven."

„Dat heb ik ook niet," antwoordde hij, „maar je vergeet, dat Arthur ook jarig is. Hij vroeg me, nu jij op reis was, of hij hier eenige vrienden onthalen mocht. Dit wilde ik hem niet weigeren; te meer daar ik plan had vanavond naar je toe te gaan, om je met den sterken arm terug te halen, ondeugende meid, die je bent."

„Ja, dat was ik," bekende ze eerlijk. „Maar wiens schuld was het? Je moogt me nimmer meer wantrouwen!"

„Mijn leven lang niet, schat! Mijn groote liefde maakte mij jaloersch en onredelijk. Doch onze eerste twist zal tevens onze laatste zijn."

„En je bent beschaamd over je schandelijke verdenkingen?"

„Verschrikkelijk, wanhopig!"

„Welnu, dan zal ik je een geheim vertellen: ik voelde me ook ongelukkig!"

„Dat doet me genoegen!"

„Ferdinand!!"

„Genoegen, lieve, omdat dit een bewijs is van je liefde."

„Twijfelde je daaraan?" vroeg ze verwijtend.

„Om't even, nou twijfel ik niet meer, vrouwlief!"

De School voor Draadlooze Telegrafie te Rotterdam, Gebouw Plan C.

Het onderwijs omvat behalve het seinen en opnemen op 't gehoor, toegepaste techniek, en radio-administratie, Engelsche, Duitsche, Fransche en Nederlandsche talen en letterkunde, natuurkunde, algebra, rekenen, meetkundige vakken, aardrijkskunde, geschiedenis en staatsinrichting.

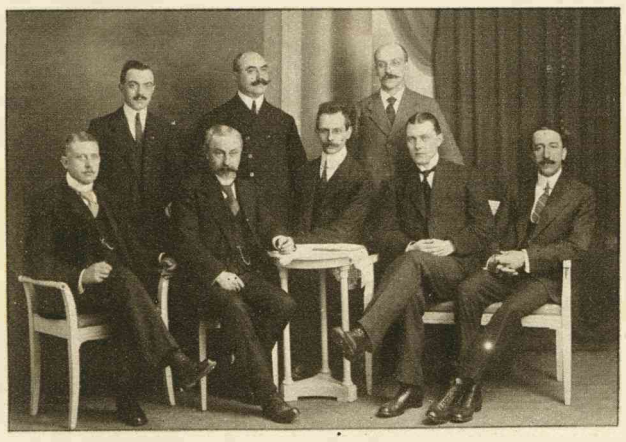
De directeur, oud-ambtenaar der Marconi-Maatschappij en der Posterijen en Telegrafie (met commies-radicaal telegrafie), wordt voor de verschillende vakken door speciale leeraren ter zijde gestaan.

„Het is zeer moeilijk om van onze school veel bijzonderheden en hoedanigheden mede te deelen, laat ik volstaan met de heuglijke vermelding, dat tot nu toe van onze 35 candidaten 34 slaagden en geplaatst werden en laat mij dan tevens de gelegenheid benutten om openlijk mijnen heeren leeraren voor hunne beproefde medewerking hartelijk dank en waardeering te betuigen".

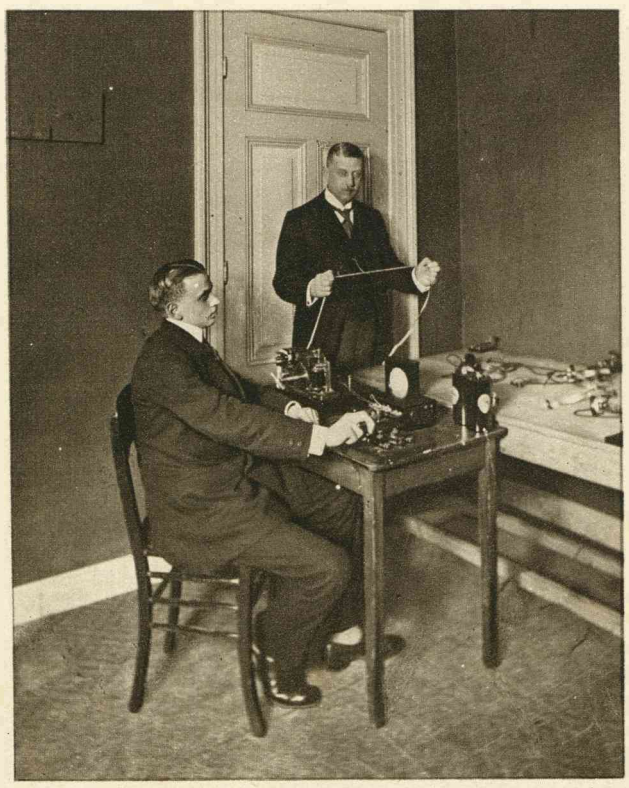
Over de opleiding in het algemeen wil ik gaarne iets uitvoeriger zijn:

In ons prospectus vindt men onder het hoofd „Belangrijke bemerking" het volgende:

„Is iemand op onze school buiten zijn schuld bij anderen ten achter, „dan krijgt hij van den betrokken leeraar extra-lessen voor onze rekening. „Wie niet werkt wordt, na eene herhaalde waarschuwing verwijderd. Het „is n.l. de bedoeling aan de Marconi-Maatschappij alleen dezulken af te „leveren, waarvoor wij qua ijver en geschiktheid persoonlijk kunnen instaan."

GROEP VAN LEERAREN: Zittend v. l. n. r.: J. C. Stellenboom, seinleeraar v. d. rijkstelegraaf; C. H. Kuster, (Fransch, Rekenen, Staatsinrichting), A. Sandyck (Sein-leeraar v. d. Rijkstelegraaf); J. Grootes, directeur; H. Catchpole, (Engelsch). Staande: H. v. d. Tol, (Duitsch, Nederlandsch, Aardrijkskunde, Geschiedenis); A. de Pourque, (Oud-radiotelegrafist); L. v. d. Lugt, (Leeraar Wis- en Natuurkunde v. h. Marnix Gymnasium). (De Heer Corman, Commies P. en T., leeraar in telegraaf-administratie, kon tot ons leedwezen door uitstedigheid niet poseeren).

HET LEEREN SEINEN: (De heer Stellenboom controleert het schrift van den leerling).

We weten maar al te goed, dat men naar aanleiding hiervan aan onze inrichting wel eens het woordje „terrorisme" verbindt, n.l. dat wij van jonge lieden te véél ernst vragen, dat *bedreigen* met verwijderen naar de meening van sommigen al te spoedig door *verwijderen* gevolgd wordt. — Maar geeft men zich wel rekenschap, dat hier opgeleid wordt voor een *hoogst verantwoordelijke* positie? Van de nauwgezetheid van den radio-telegrafist is de redding van menschenlevens in hooge mate afhankelijk. — En nu over de betrekking: Behalve degenen, die nog hechten aan de idee: „Alles wat naar zee gaat deugt niet voor een wal-betrekking", is men het er thans algemeen over eens, dat de draadlooze aan intelligente, ambitieuze jongelui een benijdenswaardige positie biedt, die goed betaald, uiterst hygiënisch en door de reizen naar bijkans alle hoekjes der aarde vol afwisseling is. (Radio-telegrafisten zijn n.l. niet aan één stoomvaartlijn gebonden, daar de Maatschappij tal van lijnen exploiteert).

De dienst is niet afmattend en pleegt geen aanslag op het zenuwgestel doch ze dicteert: *verantwoordelijkheid*. Jongelieden, die verantwoordelijkheidsgevoel en karaktersterkte missen, moeten maar liever met de studie niet beginnen, daar teleurstellingen, als ontslag, niet kunnen uitblijven. Met dit voor oogen is het in het belang van ouders en leerlingen onze plicht denzulken de studie te ontraden, of intijds te doen eindigen, die zich door nalatigheid of slordigheid kenmerken. Ook al is het voor de betrokkenen onaangenaam, zullen wij niet van onzen stelregel afwijken om menschen te verwijderen, die na drie maanden proeftijd blijken intellectueel ongeschikt te zijn, daar wij ook dan alleen in het welbegrepen belang van henzelven handelen. — Er zijn er reeds genoeg teleurgesteld! We herinneren ons nog zéér goed den tijd, dat hier in Rotterdam verschillende „Marconi-scholen" bestonden, die leeken voorspiegelden met wat seinen, sounderen en „techniek" het examen te kunnen halen. Hier ter stede zijn die praktijken thans gelukkig onmogelijk geworden. Laten de menschen, die ernstig belangstellen in de betrekking, toch bedenken, dat men er thans met seinen en sounderen en elementaire talenkennis niet meer komt! De maatschappij heeft de handen vrij gekregen en let in de eerste plaats op algemeene ontwikkeling. Nog een dezer dagen mocht ik van zéér bevoegde zijde vernemen, dat iemand met het eerste-klasse staatsdiploma (dus iemand, die blijken van uitstekende sein- en soundervaardigheid gaf) geen betere kans van slagen heeft, wanneer hij niet in de schoolvakken voldoende heeft.

Is een enkel schoolvak onvoldoende, dan wordt de candidaat onherroepelijk afgewezen. Bovendien is het examen thans *vergelijkend*, zoodat alleen jongelui, die behalve in de praktische telegraaf-vakken ook in de schoolvakken bijzonder goed onderlegd zijn kans, van slagen hebben.

Zoolang onze school bestaat hebben wij zonder ophouden gestreden tegen menschen, die de opleiding en de betrekking zelve in discrediet brachten, die het bestaan van de schoolvakken ontkenden of „en bagatelle" beschouwden. Wij hopen, dat ook dit er het zijne toe moge bijdragen om enkelen, die nog in het onzekere verkeeren, de oogen te openen. Ons prospectus verzenden wij gratis aan elken vrager en wat nog veel beter is, persoonlijk zijn wij te allen tijde bereid het ware wezen van opleiding, examen en betrekking bloot te leggen."

DE DIRECTIE KAMER: (de directeur in zijn spreekkamer).

Een kijkje tijdens de natuurkundeles door den heer v. d. Lugt.

HOEKJE UIT HET SOUNDERLOKAAL: het leeren opnemen der Morse-teekens.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.